

smigret over det Medarbejderskab, det har faaet, det skriver: „Vi takke endnu en Gang hans Ekscellence Andersen“ — man ser, at den Straaleglans, som udgaar fra det nuværende Ministerium, endog i Udlandet breder sig til dets højere Embedsmænd — „for, at han har villet optage en Diskussion med os, og mene, at et saadant officielt Medarbejderskab er en Æresbevisning til Bladets moralske og finansielle Værdi, og som man ikke kan være noksom taknemmelig for bliver ydet af Finansministeriet i et Land, som vel er lille i Udstrækning, men stort ved sine politiske og sociale Egenskaber“ o. s. v. — vi kende jo de smukke Ord. I det Brev, hvortil der her sigtes, siger Hans Ekscellence Andersen, at Danmark er meget taknemmelig for den Elskværdighed, det hidtil har nydt paa det franske Marked, men det er nødvendigt for Landet at opretholde sin Kredit paa en økonomisk fordelagtig Basis. „Mod den Tendens, som der tilsyneladende er hos de store Banker til for Øjeblikket at ville tvinge de skandinaviske Lande til at modtage en Laanetype paa 4 pCt., er det, som De ville forstaa, Finansministeriets saavel som min Pligt at kæmpe af alle Kræfter, for at vi kunne undgaa, at de store økonomiske Resultater fra de sidste 25 Aar — siden 1886 er intet Statslaan udgivet til 4 pCt. — ikke skulle blive trængte tilbage af en Koalition af store Banker“. Man ser altsaa, at Statsgældsdirektøren engagerer sig meget stærkt for den 3½ pCt.s Laanetype, og jeg er ikke vis paa, at han ikke har engageret sig stærkere overfor den franske Offentlighed end egentlig heldigt, thi hvis det ikke lykkes den danske Stat at opretholde de 3½ pCt.s Laan, ville disse Ord af Statsgældsdirektøren kunne benyttes som et Vidnesbyrd om, at Danmark er blevet trængt tilbage fra sin hidtidige gunstige Stilling.

Jeg ser, at Bladet igen for ganske nylig beskæftiger sig med denne Sag i Anledning af Fornyelsen af dette Veksel-laan. Det viser sig altsaa, at man i Paris følger særdeles godt med, hvad vi foretage os. Bladet, som tilsyneladende maa staa i Forbindelse med de store Bankgrupper, som Statsgældsdirektøren

omtaler, skriver til Slutning, efter at have gennemgaaet vore Forhold paa en i det hele rigtig Maade: „Danmark er et ven-skabeligt Land, hvis strategiske Betydning for England og Frankrig ikke er ringe. Det er derfor nødvendigt at konsolidere dets finansielle og militære Situation, men det kræver til Gengæld en Anstrengelse fra Landets Side. Denne Anstrengelse bestaar i at bryde de Fordomme, som herske med Hensyn til Rentefoden i den danske offentlige Mening. Der er heldigvis Hindringer, som det er vanskeligere at overvinde“. Man ser, at Bankgruppen aabenbart ved Hjælp af dette Blad endnu en Gang siger til Staten og Statsgælds-direktøren, at denne Fordom maa overvindes. Nu, behageligt er det ikke at læse i et fransk Blad, med hvilket Finansministeriets Statsgældsdirektør staaer i Korrespondance, at det, man tænker paa i Frankrig, er at konsolidere Landets finansielle og militære Tilstand af Hensyn til, at den er af Betydning for England og Frankrig. Men det, jeg hovedsagelig vilde have sagt, naar jeg henleder Opmærksomheden paa denne ejendommelige Diskussion, er, at vi sikkert her paa Rigsdagen bør understøtte Finansministeriet i dets Arbejde for at bevare de 3½ pCt.s Statslaan — og det ganske bortset fra, om Statsgældsdirektøren mere eller mindre heldigt har engageret sig og Finansministeriet for denne Laanetype — fordi det vistnok ikke vil gøre noget heldigt Indtryk, om vi nødsages til at forlade denne Laanetype. Jeg haaber derfor, at den højtærede Finansminister, hvis han sidder, naar den gunstigere finansielle Tilstand kommer, maa have Held med sig til at ombytte de kortvarige Laan med et Laan af den gamle 3½ pCt.s Type.

Min ærede Nabo (Zahle), som førte Ordet i Gaar, er vist endnu ikke kommen til Stede (Stemmer: Jo, han er.) Jeg vilde blot sige, at jeg ved, det er i Overensstemmelse med ham og mine Meningsfæller i det hele, naar jeg anbefaler at stemme for det Forslag, som nu er til tredie Behandling, idet der er Tale om et Laan, der skal fornyes, og selvfølgelig er det da rigtigt, at Rigsdagen sætter Regeringen i Stand til at forny det.